

reserverystem, det er det eneste Middel. Man har ogsaa hentydet til en anden Betragtningmaade, som af den ærede Ordfører er gien-drevet. Man har sagt, vi ere flattere stillede med Hensyn til Officerer nu, om vi skulle rykke i Felten, end vi vare i 1848. Den ærede Ordfører har godtgjort, at Officerantallet i Forhold til Armeens Størrelse er nu betydelig større end dengang; men, har man sagt, i 1848 vare vi kun nogle faa Aar borte fra en foregaaet betydelig Reduction og mellem de reducerede Officerer fandtes der endel, som endnu kunde bruges under foresaldende Krigsbegivenheder; — men de ærede Herrer ville erindre, at vi nu ere nærmere ved en foretagen betydelig Reduction end den Gang, og at de Officerer, som paa denne Maade ere reducerede, maae være langt mere stikede til at kunne deeltage i Krigen end de i 1842. afgaaede. Vi maae vide, at der mellem de Officerer, som saaledes have maattet træde tilbage, fordi der ikke var Plads til dem, findes Officerer, som idetmindste kort før de reduceredes have været brugte i Felten og betragtede som særdeles brugbare. I 1842 gik Reductionen løs paa, om jeg saa maa sige, at for yngre Armeens Officercorps; paa Grund af de bestaaende Forhold var der efterhaanden i de forskjellige Classer kommen en stor Mængde Officerer, hvis Alder i Aar var langt ud over deres Stilling i Grad; deres Antal søgte man ved Reductionen at formindske og deraf fulgte naturligviis, at de, som gik af, maatte efter saa Aar betragtes fra Statens Side, — og som det viste sig, betragtede de sig ogsaa saaledes selv — som for svage og ude af Stand til igjen at kunne paatage sig Krigstjenesten; der vare ganske vist nogle af dem, som toge Tjeneste, da Krigen udbrød, men flere af disse maatte ogsaa efter kort Tids Forløb opgive den paa Grund af deres svækkede Helbred. Vi staae altsaa ogsaa i den Henseende nu paa et bedre Standpunkt end den Gang. — Dette vigtige Punkt, har faaet en særøget Betydning ved Krigsministerens Udtalelser; men uagtet den Vægt, han har lagt derpaa, kan jeg ved Afstemningen over Spørgsmaalet endnu ikke tilraade Thinget at afvige fra det af Udvalget stillede Forslag.

Ministeren synes at behøve en længere Overveelse, inden han kan beslutte sig til at give fuldstændig Tilfagn med Hensyn til Indskrænkningen af Tilgangen ved Landcadetcorpsset; denne Tid til Overveelse vil kunne ligge imellem anden og 3die Behandling; det vil være muligt for Ministeriet i den Tid, at komme til den samme Erkendelse, hvortil man allerede er kommen her i Thinget for flere Aar tilbage, at under de nærværende Omstændigheder vil det være aldeles nødvendigt, og baade i Armeens og i de unge Menneskers Interesse, som betræde den militære Løbebane, som ogsaa i Finantskassens Interesse, betydeligt at indskrænke Udgangen til Landcadetcorpsset. Naar den ærede sidste Taler har værnet om denne Skole, saa maa jeg holde fast ved, at Ingen her har brugt et eneste Udtryk, som gaaer løs paa at tillintetgjøre den; denne Skoles Betydning have vi i dette Tilfælde intet at bestille med, og den blev ikke tillintetgjort, selv om der hengik Aaringer, hvori der fra den ikke udgik et eneste Individ, thi Midlerne kunne ligesuldt være tilbage til at gienoptage en saadan Udvikling af Officerclassen igjennem en speciel Skole. Vi maae forøvrigt ikke overse, at de Fremfærd, som den reale Underviisning har gjort her i Landet, gjør det langt lettere at faae Personer, som ere stikede til i den mindere Alder ved en speciel Uddannelse i Løbet af 1 eller 2 Aar at kunne indtræde som Officerer i Armeen, — og derpaa maa man henvende sin Opmærksomhed. Først, naar Sagen bliver overveiet fra denne Side, og den ærede Krigsminister vil lægge sig alvorlig paa Hjertet, hvad her er sagt, saaledes at han træffer positive Foranstaltninger i den antydede Retning, først da kan Thinget forsøge endnu en Gang at vige tilbage fra en Forholdsregel, som har været omtalt flere Gange, og som vi ellers maae komme til at tage denne Gang.

Krigsministeren: Jeg maa beklage, at jeg idag maa henholde mig til, hvad jeg igaar har ytret, og altsaa ikke kan være enig i, hvad den sidste ærede Taler har udtalt. Jeg maa fastholde, at det Forslag, som foreligger fra Udvalgets Majoritet, ikke hører hjemme under Finantslovens Behandling. Naar man